

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: КЖ.1-237/16
Дана: 11.04.2016. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Милевке Миленковић, председника већа, Драгише Радисављевића, Жарка Стевановића, Татјане Мишић и Мирјане Војиновић, чланова већа, са записничарем Тамаром Миливојевић, у кривичном предмету окр.Ж.К. из Б. и окр.Н.П. из У., због кривичног дела тешко убиство из чл.114 ст.1 тач.4 КЗ у саизвршилаштву у вези чл.33 КЗ и по једног кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл.348 ст.4 у вези ст.1 КЗ, окр.Б.С. из Б., због кривичног дела разбојништво из чл.206 ст.2 у вези ст.1 КЗ, окр.М.Ч. из Б.Б., због два кривична дела разбојништво у подстрекавању из чл.206 ст.1 у вези чл.34 КЗ и окр.М.В. из В., због кривичног дела разбојништво у помагању из чл.206 ст.1 у вези чл.35 КЗ, одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Ужицу, Кт.бр.58/13 од 29.12.2015.године, окривљеног Ж.К. и његових бранилаца, адвоката А.Р. из Б. и адвоката С.П. из У., браниоца окр.Б.С., адвоката В.М. из У., браниоца окр.Н.П., адвоката Б.Б.из Б., браниоца окр.М.Ч., адвоката Љ.Т.Р. из У. и браниоца окр.М.В., адвоката Ж.Л. из В., изјављеним против пресуде Вишег суда у Ужицу К.бр.57/13 од 23.10.2015.године, у седници већа одржаној дана 11.04.2016.године, донео је једногласно

ПРЕСУДУ

I Усвајањем жалби окривљеног Ж.К. и његових бранилаца и браниоца окривљеног Н.П., **УКИДА СЕ** пресуда Вишег суда у Ужицу К.бр.57/13 од 23.10.2015.године у односу на ове окривљене и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

II Продужава се притвор окривљеном Ж.К., рођеномгодине у Б., од оца Г. и мајке А., девојачко З., са пребивалиштем у Б., Општина С.,

улица Р. бр., одређен решењем истражног судије Вишег суда у Ужицу Ки.бр.34/13 од 11.05.2013.године, који се окривљеном има рачунати од 09.05.2013.године и задњи пут продужен решењем Вишег суда у Ужицу К.бр.57/13 од 23.10.2015.године, на основу чл.211 ст.1 тач.3 Законика о кривичном поступку до нове одлуке суда.

III Усвајањем жалбе браниоца окривљеног Б.С., ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Вишег суда у Ужицу К.бр.57/13 од 23.10.2015.године, у односу на овог окривљеног, само у делу одлуке о казни, тако што Апелациони суд окривљеног Б.С., због кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из чл.206 ст.1 Кривичног законика у вези чл.33 Кривичног законика, за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од **5 (пет) година**, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 09.05.2013.године па надаље, док се жалба Вишег јавног тужиоца у односу на окр.Б.С., окр.М.Ч. и окр.М.В., као и жалбе бранилаца окривљених М.Ч. и М.В., **ОДБИЈАЈУ** као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу, у односу на окр.М.Ч. и окр.М.В., **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Побијаном пресудом окривљени Ж.К. и Н.П. су оглашени кривим да су извршили кривично дело тешко убиство из чл.114 ст.1 тач.1 КЗ у саизвршилаштву у вези са чл.33 КЗ, за које им је утврђена казна затвора у трајању од по 33 (тридесет три) године и по једно кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл.348 ст.4 у вези ст.1 КЗ, за које им је утврђена казна затвора у трајању од по 2 (две) године, а окривљеном Н.П., на основу чл.62 КЗ, је узета као утврђена казна затвора у трајању од 4 (четири) године, због кривичног дела изнуда у покушају из чл.214 ст.3 у вези са чл.30 КЗ, по правноснажној пресуди Вишег суда у Ваљеву К.бр.73/12 од 04.04.2013.године, па су осуђени тако што је окривљени Ж.К. осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 33 (тридесет три) године, у коју му се, на основу чл.63 ст.1 КЗ, урачунава време проведено у притвору по решењу истражног судије овог суда Ки.бр.34/13 од 11.05.2013.године, који се рачуна од 09.05.2013.године од 11,00 сати, када је лишен слободе па надаље, док притвор буде трајао, а окривљени Н.П. је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 33 (тридесет три) године, у коју му се, на основу чл.63 ст.1 КЗ, урачунава време проведено у притвору по пресуди Вишег суда у Ваљеву К.бр.73/12 од 04.04.2013.године од 24.08.2012.године, а затим и време које проводи на издржавању наведене казне затвора.

Истом пресудом, окривљени Б.С. је оглашен кривим да је извршио кривично дело разбојништво из чл.206 ст.1 КЗ у саизвршилаштву у вези чл.33 КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) година, у коју му је урачунато време проведено у притвору по решењу истражног судије овог суда

Ки.бр.34/13 од 11.05.2013.године, који се рачуна од 09.05.2013.године од 11,00 сати, када је лишен слободе, па надаље док притвор буде трајао. Окривљени М.Ч. је оглашен кривим да је извршио кривично дело разбојништво у подстрекавању из чл.206 ст.1 у вези чл.34 КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 7 (седам) година, у коју му је урачунато време проведено у притвору по решењу истражног судије овог суда Ки.бр.34/13 од 16.05.2013.године, који се рачуна од 16.05.2013.године од 13,00 сати па до 30.05.2013.године, када је укинут по решењу Кв.бр.139/13 од 30.05.2013.године и по решењу истражног судије овог суда Ки.бр.34/13 од 09.07.2013.године, који се рачуна од 09.07.2013.године од 8,40 сати па до 15.07.2013.године, када му је исти укинут решењем већа овог суда Кв.бр.164/13 од 15.07.2013.године. Окривљени М.В. је оглашен кривим да је извршио кривично дело разбојништво у помагању из чл.206 ст.1 КЗ у вези чл.35 КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) година у коју му се, на основу чл.63 ст.1 КЗ, урачунава време проведено у притвору по решењу истражног судије овог суда Ки.бр.34/13 од 16.05.2013.године, који се рачуна од 16.05.2013.године од 13,00 сати па надаље, док притвор буде трајао.

Истом пресудом окривљени су обавезани да плате паушале у износу од по 10.000,00 динара и трошкове кривичног поступка оштећенима П.С., Љ.С., В.С., Л.С. и Е.С. у укупном износу од 1.984.000,00 динара, а појединачан износ тих трошкова према сваком од оптужених биће накнадно одређен посебним решењем и трошкове кривичног поступка који су напред исплаћени на терет буџетских средстава, а чија висина ће бити накнадно одређена посебним решењем, док се прибаве подаци о њиховој висини.

Оштећени П.С., Љ.С., В.С., Л.С. и Е.С. су упућени на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

Против цитиране пресуде жалбе су изјавили:

- Виши јавни тужилац у Ужицу, због одлуке о кривичној санкцији – чл.441 ст.1 ЗКП, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу преиначи пресуду Вишег суда у Ужицу К.бр.57/13 од 23.10.2015.године, тако што ће окривљенима Ж.К. и Н.П. изрећи максималне казне затвора у трајању од по 40 година, окривљеном Ч.М. такође максималну казну у трајању од 10 година, а окривљенима М.В. и С.Б. казну затвора у дужем временском трајању,

- окривљени Ж.К. лично, због битне повреде одредаба ЗКП и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење. У жалби је затражио да буде присутан када буде одржавана седница већа по овом предмету,

- бранилац окривљеног Ж.К., адвокат С.П., због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, „повреде Кривичног законика“ и одлуке о казни, са предлогом да

Апелациони суд у Крагујевцу побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. У жалби је затражио да заједно са његовим брањеником буде обавештен о седници већа,

- бранилац окривљеног Ж.К., адвокат А.Р., због битне повреде одредаба кривичног поступка из чл.437 ст.1 тач.1 у вези чл.438 ст.1 тач.9 и 11 и ст.2 тач.2 ЗКП, повреде кривичног закона из чл.437 ст.1 тач.2 у вези чл.439 ст.1 тач.2 и 3 ЗКП и погрешно утврђеног чињеничног стања из чл.437 ст.1 тач.3 у вези чл.440 ЗКП, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу укине пресуду Вишег суда у Ужицу К.бр.57/13 од 30.10.2015.године и предмет врати првостепеном суду на поновну одлуку. У жалби је затражио да заједно са окривљеним Ковачевићем буде обавештен о термину одржавања јавне седнице,

- бранилац окривљеног Б.С., адвокат В.М., због одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу преиначи првостепену пресуду тако што ће окривљеном С. изрећи блажу казну. У жалби је затражио да заједно са окривљеним буде обавештен о одржавању седнице већа,

- бранилац окривљеног Н.П., адвокат Б.Б., због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу побијану пресуду преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело тешко убиство из чл.114 ст.1 тач.4 КЗ у саизвршилаштву у вези са чл.33 КЗ или да побијану пресуду укине и врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да побијану пресуду преиначи у погледу одлуке о кривичној санкцији и окривљеном П.Н. изрекне блажу казну. У жалби је затражио да, заједно са његовим брањеником, буде обавештен о времену и месту одржавања седнице већа другостепеног суда како би истој приступили,

- бранилац окривљеног М.Ч., адвокат Љ. Т. Р., због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са предлогом да другостепени суд укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. У жалби је затражио да заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа,

- бранилац окривљеног М. В., адвокат Ж.Л., због битних повреда поступка, „погрешне примене материјалног права“, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се оспоравана пресуда преиначи тако што ће окривљени В. бити ослобођен оптужбе да је извршио кривично дело које му се ставља на терет, а евентуално да се пресуда укине и врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање. У жалби је затражио да заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа, како би додатно образложили и појаснили жалбене наводе.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу је поднеском Ктж-280/16 од 09.03.2016.године предложио да Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени, усвоји као основану жалбу Вишег јавног тужиоца у Ужицу и преиначи пресуду Вишег суда у Ужицу К.бр.57/13 од 23.10.2015.године, тако што ће окривљенима К.Ж. и Н.П. изрећи максималне казне затвора у трајању од по 40 година, окривљеном Ч.М. такође максималну казну у трајању од 10 година, а окривљенима В.М. и С.Б. казне затвора у дужем трајању, а да одбије као неосноване жалбе браниоца окр.В.М., адв.Л. Ж., браниоца окр.Ч.М., адв.Р.Љ., браниоца окр. П.Н., адв.Б.Б., бранилаца окр.К.Ж., адв.П.С., адв.Р.А. и жалбу окр.К.Ж..

Апелациони суд је одржао седницу већа, у смислу одредбе чл.447 ЗКП, у присуству заменика Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, А.Н., окривљеног Ж.К. и његових бранилаца, адв.А.Р. и адв.С.П., окривљеног Б.С. и његовог браниоца адв.В.М., окр.Н.П. и његовог браниоца адв.Б.Б., браниоца окр.М.Ч., адвоката Љ.Т., Р. и браниоца окр.М.В., адвоката Ж.Л., а у одсуству уредно обавештеног окривљеног М.Ч., као и окр.М.В., који је уредно обавештен, али се писаним путем изјаснио да не жели да присуствује седници из личних разлога, на којој је размотрио целокупне списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, као и сходно чл.451 ст.2 тач.1 ЗКП у односу на окр.М.Ч., па је, након оцене навода у изјављеним жалбама и писаном предлогу Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, нашао:

- жалбе окривљеног Ж.К. и његових бранилаца, као и жалба браниоца окривљеног Н.П. су основане, док је жалба Вишег јавног тужиоца у односу на ове окривљене беспредметна,

- жалба браниоца окривљеног Б.С. је основана, а жалба Вишег јавног тужиоца у односу на овог окривљеног неоснована,

- жалба Вишег јавног тужиоца у односу на окр.Ч. и окр.В., као и жалбе бранилаца окривљених М.Ч. и М.В. су неосноване.

Основано се жалбама бранилаца окривљеног Ж.К. указује да првостепена пресуда садржи битну повреду одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.1 тач.9 ЗКП, јер је пресудом оптужба у односу на овог окривљеног прекорачена.

Наиме, првобитном оптужницом Вишег јавног тужиоца у Ужицу, као и измењеном оптужницом од 22.10.2015.године, окривљеном Ж.К. је, између осталог, стављено на терет да су, након што је ошт.С. изашао из возила, окривљени П. и окривљени К. пришли њему држећи у рукама пиштоље и то окривљени П. пиштољ марке „Sig sauer P-228“, калибра 9x19мм, фабричког броја В239287, а окривљени К. пиштољ непознате марке, који му је претходно у колима дао окривљени П. ..., окривљени П. и окривљени К. задали му више

удараца у пределу главе и тела рукама, ногама и рукохватима пиштоља... да би, након што је С. пружао активан отпор, окривљени П. из пиштоља, који је држао у руци и чија су се уста цеви налазила непосредно уз леву страну врата сада пок.С., испалио један пројектила који је сада пок.С. погодио у леву бочну страну врата наневши му тешке телесне повреде опасне по живот у виду устрелине врата, грудног коша и десне надлактице... услед којих повреда је наступила смрт сада пок.С.. У изреци побијане пресуде првостепени суд, између осталог, утврђује да су окривљени К. и П. пришли сада пок.С. када је изашао из возила, држећи у рукама пиштоље и од сада пок.С., уз претњу пиштољима да ће непосредно напасти на живот и тело и употребом силе-физичком снагом, захтевали да им преда торбу у којој је носио новац..., а потом наставили да га ударају по глави и телу ... да би, након што је сада пок.Д.С. пружао активан отпор, из пиштоља марке „Sig sauer P-228“, калибра 9x19мм, фабричког броја В239287, чија су се уста цеви налазила уз леву страну врата сада пок.С., неко од оптужених (К. или П.) испалио један пројектил који је С. проузроковао тешку телесну повреду опасну по живот у виду устрелине врата, грудног коша и десне надлактице... услед чега је дошло до смрти сада пок.С..

Дакле, оптужбом јавног тужиоца окривљеном Ж.К. је стављено на терет да је у саизвршилаштву са окр.Н.П. учинио кривично дело тешко убиство из чл.114 ст.1 тач.4 КЗ у вези чл.33 КЗ, на тај начин што је критичном приликом носио пиштољ НН марке и да је задавао више удараца С., рукама и ногама и рукохватом пиштоља (заједно са окр.П.), док је окривљени П. носио пиштољ тачно утврђене марке и калибра (за кога је несумњиво утврђено да је из њега испалио смртоносни хитац критичном приликом, као и да је исти испалио управо окривљени П.), дакле, окривљени К., као саизвршилац, није био оптужен да је носио у руци пиштољ марке „Sig sauer P-228“, калибра 9x19мм, нити да је из њега испалио пројектил који је усмртио пок. оштећеног, а првостепени суд је утврдио да је окривљени К. носио пиштољ (при чему не тврди да је реч о критичном пиштољу који је употребљен као средство извршења кривичног дела) и остављена је могућност да је управо К. испалио смртоносни хитац, на који начин је оптужба прекорачена, нашта се основано указује изјављеним жалбама бранилаца окривљеног К.

С обзиром да првостепени суд у образложењу пресуде не утврђује, нити о томе даје разлоге када је донета одлука да се пок. оштећени лиши живота, те да су радње окривљеног К. у јавној тужби описане на напред наведени начин да је носио пиштољ непознате марке, те да је истим задавао више удараца у пределу главе и тела оштећеном, а да је управо окривљени П., ради савладавања активног отпора, испалио један пројектил из пиштоља који је држао у руци, то се не може прихватити као правилан став првостепеног суда да је утврђењем као у изреци побијане пресуде суд извршио дозвољену интервенцију, с обзиром да су радње обојице окривљених описане као саизвршилачке у кривичном делу тешко убиство при извршењу кривичног дела разбојништво, већ је оваква измена чињеничног стања довела до повреде објективног идентитета оптужбе и пресуде и то на штету окривљеног К..

Надаље, основано се изјављеним жалбама бранилаца окривљеног К. указује да првостепена пресуда садржи битну повреду одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.2 тач.2 ЗКП, која се огледа у томе што о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и самих тих исправа, услед чега није могуће испитати законитост и правилност пресуде, па су услед оваквог пропуста дати противречни разлози о чињеницама које су предмет доказивања.

Наиме, како је претходно речено, у изреци првостепене пресуде обојица окривљених су оглашени кривим да су у рукама држали пиштоље, без навођења о којој марки, врсти и калибру се ради, те да је неко од оптужених испалио смртоносни пројектил из пиштоља марке “ Sig sauer P-228”, калибра 9x19мм, фабричког броја В239287. У образложењу пресуде, у делу који се односи на утврђено чињенично стање на страни 26, првостепени суд, између осталог, наводи да су окривљени пре доласка С. возилом до гараже, ушли у гаражу и чекали његов долазак, да је један од њих имао пиштољ марке „Sig sauer P-228“, а други пиштољ непознате марке са пет метака..., те да је од удараца рукохватом пиштоља дошло до лома дела рукохвата гасног пиштоља и испадања оквира са муницијом. На страни 37, трећи пасус одозго, приликом презентирања садржине изведених доказа и то ДНК вештачења Дирекције полиције, Управе криминалистичке полиције НКТЦ број 3286/10 од 04.04.2011.године, првостепени суд утврђује да се биолошки траг са оквира пиштоља од метала црне боје са муницијом поклапа са ДНК профилем Д.С.. Из списка предмета произилази да је у поменутом записнику о вештачењу, између осталог, наведено да је предмет вештачења био оквир пиштоља од метала црне боје са муницијом, на коме се на једном крају уочавају браонкасте мрље, па су за анализу узети брис са целе површине оквира без мрља (Лаб ознака 433-8/10), брис са дела оквира где су браонкасте мрље (Лаб ознака 433-9/10) и брис са пет метака који су били у оквиру (Лаб ознака 433-10/10), а из мишљења произилази да је у биолошким траговима идентификован ДНК профил Д.С. (који се, између осталих, односи на лабораторијске ознаке 433-8/10, 433-9/10), као и 433-10/10.

С обзиром да је првостепени суд утврдио да је један од окривљених носио пиштољ непознате марке са пет метака, те да се суштински ради о пиштољу из кога је испао оквир са муницијом (скициран и фотографисан у увиђајној документацији), а да је на страни 63, други пасус одозго, првостепени суд утврдио, приликом оцене одбране окривљеног К., да оштећени није могао први скочити на њих јер је био голорук и у торби је носио пиштољ, а не у руци, а да су при томе утврђени биолошки трагови пок. оштећеног на мецима унутар оквира пиштоља који је пронађен на лицу места, то је очигледно да су разлози које је првостепени суд дао везано за ову чињеницу која је предмет доказивања нејасни и противречни, нашта се суштински указује и изјављеним жалбама бранилаца окр.К., као и браниоца окр.П., тиме што се тврди да је пронађен један део гасног пиштоља, да је један од нападача носио управо такав пиштољ и да лице које носи такав пиштољ није могло да поступа са умишљајем, јер се истим

не могу нанети смртоносне повреде. Следствено овоме, јасно произилази да је чињенично стање у овом делу недовољно разјашњено и противречно, што је последица наведене битне повреде одредаба кривичног поступка, па је укидање првостепене пресуде у односу на ове окривљене због предметног кривичног дела неминовно, како би се, између осталог, разјаснило да ли је други нападач имао у руци стартни пиштољ који је пронађен на лицу места, како се то тврди у изјављеној жалби браниоца окривљеног Н.П. или је у питању пиштољ власништво оштећеног, те уколико јесте, на који начин је доспео у позицију констатовану записником о увиђају, чиме би се додатно проверила одбрана окривљеног К., на чему исти суштински инсистира и у жалби коју је лично изјавио, и разјаснила динамика догађања након што је Д.С. своје возило паркирао у гаражи.

Имајући у виду карактер учињених битних повреда одредаба кривичног поступка, првостепена пресуда је морала бити укинута у смислу чл.458 ст.1 ЗКП, у односу на окривљене К. и П., као у изреци под I.

С обзиром да се окривљени Ж.К. налази у притвору, Апелациони суд, као другостепени, је испитао да ли још постоје разлози за притвор, па је нашао да још увек стоје разлози прописани одредбом чл.211 ст.1 тач.3 ЗКП. С обзиром да је окривљени Ж.К. до сада осуђиван четири пута, између осталог и пресудом Окружног суда у Смедереву К.бр.88/02 од 23.12.2002.године, због кривичног дела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из чл.169 ст.1 КЗ РС, а последњи пут је правноснажно осуђен 2012.године и то након извршења предметног кривичног дела за које је оправдано сумњив, Апелациони суд налази да исте околности указују на континуитет у вршењу кривичних дела и представљају особите околности које указују да ће окривљени у кратком временском периоду поновити кривично дело уколико се нађе на слободи, тако да је оправдано и нужно продужење притвора по законском основу прописаном одредбом чл.211 ст.1 тач.3 ЗКП, ради несметаног вођења кривичног поступка, а иста сврха се за сада не може остварити другом мером. Притвор ће трајати до нове одлуке суда који ће, по службеној дужности или на предлог странака и браниоца, испитати да ли и даље стоје разлози за притвор. Са наведених разлога Апелациони суд је, као другостепени, поступајући по основу одредбе чл.458 ст.4 ЗКП одлучио као у изреци под II.

Испитујући првостепену пресуду у односу на окривљеног Б.С. у погледу одлуке о казни, поводом жалби Вишег јавног тужиоца и браниоца окривљеног које су изјављене само по том законском основу за изјављивање жалбе, Апелациони суд налази да је првостепени суд имао у виду све околности у смислу чл.54 КЗ које су од утицаја на врсту и висину казне, па је правилно од олакшавајућих околности окривљеном Б.С. ценио делимично признање извршења кривичног дела и правилно је од отежавајућих околности ценио његову ранију осуђиваност.

Међутим, приликом осуде окривљеног С. за кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из чл.206 ст.1 КЗ у вези чл.33 КЗ (наспрот наводима оптужбе да је окривљени извршио кривично дело разбојништво из чл.206 ст.2 у вези ст.1 КЗ, која правна квалификација је прихваћена од стране заступника јавне тужбе, с обзиром да није изјављена жалба по основу повреде кривичног закона), по нахођењу Апелационог суда првостепени суд није дао адекватан значај чињеници да је окривљени Б.С. својим признањем извршења кривичног дела у великој мери допринео разјашњењу ове кривичноправне ствари и улога окривљених К. и П. као саизвршилаца у кривичном делу разбојништво из чл.206 КЗ, за које је окр.С. оглашен кривим, као и на околности везано за лишење живота пок.С. које превазилазе претходни договор који је окривљени С. имао са окривљенима К. и П., у погледу његове улоге у извршењу кривичног дела разбојништво из чл.206 КЗ. Такође, по оцени Апелационог суда, превелик значај је дат ранијој осуђиваности окривљеног, јер се ради о две осуде за кривично дело из чл.246 ст.3 КЗ које датирају из 2006 и 2007.године, дакле, реч је о неистоврсним кривичним делима, што се све основано указује у жалби браниоца окр.С.. По оцени Апелационог суда, казна затвора у трајању од 6 (шест) година, на коју је првостепени суд осудио окривљеног С. је непотребно тежа по окривљеног него што је то нужно са становишта постизања опште сврхе кривичних санкција и сврхе кажњавања из чл.4 и 42 КЗ, а имајући у виду и време проведено у притвору у трајању од скоро 3 године.

Следствено томе, усвајањем жалбе браниоца окривљеног С., у погледу одлуке о казни, Апелациони суд је преиначио првостепену пресуду у односу на овог окривљеног, тако што је истог осудио на казну затвора у трајању као у изреци, уз урачунавање времена проведеног у притвору, налазећи да је иста адекватна тежини извршеног кривичног дела и степену кривице окривљеног и да ће се истом у свему постићи сврха кажњавања у смислу чл.4 и 42 КЗ, па је самим тим жалба Вишег јавног тужиоца, као и жалбени предлог да се окривљени Б.С. осуди на казну затвора у дужем временском трајању оцењена као неоснована, јер се истом не указује на неке нове чињенице и околности које би биле од утицаја на евентуално изрицање строже казне окривљеном, већ се само неосновано указује на промену одбране окривљеног С. на главном претресу у намери да помогне окривљенима К. и П. и изражава став да ни признање окривљеног С. не може бити цењено као олакшавајућа околност јер није било потпуно, који се, имајући у виду све околности конкретног случаја, не може прихватити као основан.

Са напред наведених разлога Апелациони суд је, на основу чл.459 ст.1 ЗКП, преиначио првостепену пресуду у односу на окривљеног С. и одлучио као у изреци под III.

Испитујући првостепену пресуду у односу на окривљеног М.Ч., који је истом оглашен кривим да је извршио кривично дело разбојништво у подстрекавању из чл.206 ст.1 КЗ у вези чл.34 КЗ (наспрот оптужници да је извршио два кривична дела разбојништво у подстрекавању из чл.206 ст.1 у вези

чл.34 КЗ, што је прихватио и јавни тужилац неизјављивањем жалбе по том основу), Апелациони суд налази да се неосновано жалбом браниоца истог окривљеног указује да првостепена пресуда садржи битну повреду одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.1 тач.11 и ст.2 тач.2 ЗКП, која се, према ставу жалбе, огледа у томе што је изрека пресуде неразумљива и противречна сама себи и разлозима пресуде.

Везано за овај основ за изјављивање жалбе, бранилац окривљеног Ч. указује да употребљена формулација у изреци првостепене пресуде „са умишљајем подстрекао окр.М.В. да изврши кривично дело разбојништво на штету сада пок.Д.С. ... па је окр.В. пренео окр.Н.П., који је извршио разбојништво заједно са окр.К. и окр.С.“, док је истовремено окривљени В. оглашен кривим да је помогао окр.Н.П. да изврши разбојништво на штету сада пок.Д.С., представља једну кривичноправно процесну конструкцију неодрживу са становишта правилне примене закона. По ставу жалбе, изреком побијане пресуде првостепени суд утврђује да је извршилац разбојништва на штету сада пок.Д.С., окр.М.В. кога је окр.М.Ч. са умишљајем подстрекао да изврши кривично дело разбојништво, а да је кривично дело разбојништво на штету сада пок.Д.С. извршио окривљени Н.П. заједно са другим окривљеним лицима, те да је окр.В. помогао окр.Н.П. да изврши разбојништво на штету сада пок.Д.С., па објективно, животно, логички-кривичноправно није могуће да окривљени Ч. буде оглашен кривим за подстрекавање окривљеног В. на разбојништво, а да при томе окр.В. буде оглашен кривим за помагање у разбојништву.

Насупрот наводима изјављене жалбе, Апелациони суд, као другостепени, налази да је изрека првостепене пресуде у односу на окривљеног М.Ч. разумљива, да иста није противречна сама себи, нити датим разлозима, које у свему прихвата и Апелациони суд и на исте упућује. Чињеница да је окр.Ч. оглашен кривим да је са умишљајем подстрекао окр.М.В. да изврши кривично дело разбојништво на штету сада пок.Д.С., али да исти није извршио то кривично дело, већ је пренео оно што му је окривљени Ч. рекао окривљеном Н.П. који јесте то кривично дело извршио заједно са другим оптуженима, не чини изрекну првостепене пресуде неразумљивом, имајући у виду да подстрекач може одговарати и за тзв. неуспело подстрекавање које, између осталог, постоји уколико се одређено лице подстрекава на одређено кривично дело, чији покушај је по закону кажњив, а које не буде ни покушано, у ком случају подстрекач одговара као за покушај кривичног дела. Међутим, у конкретном случају иако су радње окривљеног Ч. биле неуспеле у односу на самог окривљеног В. да управо исти буде извршилац кривичног дела разбојништво, даљим следом догађаја долази се до успешног подстрекавања јер је кривично дело заиста и извршено од стране окривљеног Н.П. и окривљених К. и С., па је првостепени суд правилно утврдио да између радњи подстрекавања, на начин на који су предузете, и извршења кривичног дела постоји узрочно - последична веза. Апелациони суд, као другостепени, налази да је правилан закључак првостепеног суда да је на тај начин окривљени Ч. остварио све субјективне и објективне елементе кривичног дела за које је оглашен кривим, па је без значаја

чињеница да подстрекавање није било успешно у односу на одређено лице као могућег извршиоца кривичног дела разбојништво, тј. у односу на окр.М.В., будући да је у крајњем исходу кривично дело реализовано па је постигнут резултат подстрекавања. Такође, чињеница да је окривљени В. као подстрекавано лице пренео окривљеном П. оно што му је подстрекач рекао везано за извршење кривичног дела на штету пок.Д.С., те да није оглашен кривим као подстрекач окривљеног Н.П., већ као помагач у кривичном делу разбојништво из чл.206 ст.1 КЗ, није од таквог значаја који му придаје подносилац жалбе и не чини изреку првостепене пресуде неразумљивом у смислу битне повреде одредаба кривичног поступка, нити указује на повреду кривичног закона, већ је првостепени суд правилном оценом свих изведених доказа како појединачно, тако и у међусобној вези, индивидуализовао радње свих окривљених које су претходиле извршењу кривичног дела разбојништво из чл.206 ст.1 КЗ у вези чл.33 КЗ, крећући се и у границама оптужења у односу на окривљеног В. и о томе је дао јасне и прихватљиве разлоге, на које Апелациони суд упућује.

Надаље, жалбом браниоца окривљеног Ч. се суштински указује да је изрека првостепене пресуде противречна датим разлозима, с обзиром да у образложењу побијане пресуде утврђује да је окривљени Ч. рекао окривљеном В. „да би било добро да власнику мењачнице неко може да отме новац, да га опљачка...“, а у изреци првостепене пресуде је оглашен кривим „рекавши му да употребом силе или претњом оружјем да ће непосредно напасти на живот или тело сада пок.С. одузме од њега новац“, при чему се указује да се наведене речи по својој садржини не могу довести у везу са наводима из изреке побијане пресуде. Насупрот наводима изјављене жалбе, Апелациони суд налази да подстрекавање представља навођење другог на извршење одређеног кривичног дела који однос према делу мора садржавати одређени степен конкретизације у том смислу да подстрекач или подстрекнути знају о каквом је делу реч, а није неопходно да се има тачна представа о свим околностима извршења кривичног дела. Подстрекавањем мора бити обухваћено биће кривичног дела, оно што садржи његов стварни значај, а у конкретном случају из формулације коју је окривљени Ч. употребио, да би било добро да власнику мењачнице неко може да отме новац и да га опљачка, до очигледности је јасно да је умишљајем окривљеног Ч. управо било обухваћено биће кривичног дела разбојништво из чл.206 КЗ, па је на тај начин изрека првостепене пресуде само уподобљена законском опису кривичног дела, односно навођењем бића кривичног дела за које окривљени Ч. подстрекач.

У изјављеној жалби браниоца окривљеног Ч. се инсистира да је између првог доласка окривљеног В. у Б.Б. и сусрета са окривљеним Ч. и момента када је окривљени П. на У. питао окривљеног В. да ли зна неког ко има новац како би га одрадио у трку, протекло најмање три месеца, па је, према ставу жалбе, објективно немогуће да окривљени П. одлуку о извршењу дела донесе пре него што је почетком 2010.године на У. питао окривљеног В., са указивањем да окривљени Ч. не може бити ни тзв. посредни помагач, што је, по

оцени Апелационог суда, неосновано и на који начин се понављају ставови стручне одбране изнети у првостепеном поступку, о чему је првостепени суд у образложењу пресуде дао довољне и јасне разлоге, које прихвата и Апелациони суд и на исте упућује.

У жалби браниоца окр.Ч. даје се и сопствена оцена исказа сведока В.С., супруге сада пок.Д.С., и указује на разлике у исказима у различитим фазама кривичног поступка, којом се не доводи у сумњу утврђено чињенично стање, па је жалба и у овом делу оцењена као неоснована.

Насупрот наводима изјављене жалбе окр.Ч., Апелациони суд налази да је чињенично стање у односу на овог окривљеног правилно и потпуно утврђено, правилном оценом сваког изведеног доказа посебно и у међусобној вези и изведен је правилан закључак да је окривљени Ч. окривљеном В. показао управо мењачницу пок.С., што је проверено на реконструкцији коју је извршио првостепени суд, па је супротна тврдња браниоца окривљеног Ч. изнета у изјављеној жалби са упућивањем на одбрану окривљеног В. из преткривичног поступка, у делу да је В. изјавио да је окривљеном П. само показао прву мењачницу, док је другу он сам пронашао, је оцењена као неоснована и истим се не доводи у сумњу утврђено чињенично стање у овом делу и закључак првостепеног суда да је окривљени Ч. извршилац кривичног дела разбојништво из чл.206 ст.1 КЗ у подстрекавању у вези чл.34 КЗ, а за своје чињеничне и правне закључке првостепени суд је дао довољне и јасне разлоге који се не доводе у сумњу изјављеном жалбом.

Жалбом браниоца окривљеног В. се првостепена пресуда такође побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, без навођења законске одредбе, али са указивањем да је првостепени суд прекорачио оптужбу, односно повредио објективни идентитет оптужбе и пресуде, тиме што је окривљени В. осуђен за радње за које није оптужен и то је да је пренео окр.П. да се сада пок.С. слободно креће по граду са већом количином новца.

Стоји чињеница да је првостепени суд ове конкретне речи утврдио и унео у изреку пресуде, а да је у диспозитиву оптужнице наведено „тако што је након што му је окривљени Ч.М. предочио чињенице о сада пок.С.Д., власнику мењачнице „ДС“ у Б.Б., наведена сазнања пренео окривљеном П.Н.“, међутим, насупрот ставу изјављене жалбе, Апелациони суд, као другостепени, налази да се не ради о битној повреди одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.1 тач.9 ЗКП, јер оптужба на тај начин није прекорачена, већ су само прецизиране чињенице које је окривљени Ч. предочио окривљеном В. о власнику мењачнице у Б.Б., пок.Д.С..

Изјављеном жалбом се надаље указује и да је првостепени суд у односу на подигнуту оптужницу изоставио да је окривљени В. са умишљајем помогао окривљеном П. давањем савета и упутстава, при чему није навео шта сматра да су радње помагања у смислу чл.35 ст.2 КЗ, наводећи и да се не ради о

радњама које су допринеле остварењу кривичног дела, а нарочито нису у битном допринеле остварењу кривичног дела, којим жалбеним наводима се, суштински посматрано, првостепена пресуда побија по основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и с тим у вези повреде кривичног закона.

Насупрот наводима изјављене жалбе, Апелациони суд налази да су радње окривљеног В., ближе описане и утврђене, како у изреци побијане пресуде, тако и у образложењу, а које се састоје у показивању куће сада пок.С., која се налазила на месту изолованом од градског подручја, а у окружењу шума и њива, које је мање познато осталим лицима, па и самим мештанима Б.Б. (на ком месту је касније и извршено кривично дело), приликом боравка са окривљеним П. на територији Б.Б., окривљени В. створио услове за извршење разбојништва, а ради се о кући коју је претходно окривљени Ч. показао окривљеном В. (у питању је кућа која је од главног пута Б.Б. – В. са десне стране удаљена око 200 метара, велика кућа са карактеристичним кровом који је био прошивен са стране лимом жуте боје), што је олакшало извршење кривичног дела, с обзиром да је умишљај окривљеног В. и био усмерен ка томе да омогући другом да изврши кривично дело, јер је одлучно одбио да сам учини кривично дело на које га је окривљени Ч. подстрекавао. Чињенице, на које се указује у изјављеној жалби окривљеног В., да се не може говорити о осматрању (које врши искључиво окривљени Н.П. сам или са окривљеним К.), већ једино о показивању, што према ставу жалбе не може бити радња која је допринела извршењу кривичног дела, није од таквог значаја да би неминовно морало водити укидању пресуде, нити има карактер битне повреде одредаба кривичног поступка услед које се евентуално не може испитати законитост и правилност пресуде, а имајући у виду положај спорне куће, као и информације које су пренете, а које су од значаја за избор најпогоднијег места и начина извршење кривичног дела разбојништво.

У изјављеној жалби браниоца окр.В. се понавља став изнет у првостепеном поступку да је од последњег сусрета окр.В. са окр.П. у Б. Б. до извршења кривичног дела прошло пет месеци, те да је окр.П. месец дана пре извршења дела рекао окр.В. да је одустао од тога, што је, према ставу жалбе, битно јер се ради о оптужби за помагање за дело од ког је окривљени одустао.

Насупрот наводима жалбе, Апелациони суд налази да колебање окр.П. по питању времена извршења кривичног дела, које је неспорно извршено онда када су се стекли услови за то, посматрано са становишта саизвршилаца у том делу, нема карактер какав му придаје подносилац жалбе и не доводи у сумњу утврђење првостепеног суда да је окривљени В. на описани начин олакшао извршење тог кривичног дела, па је изјављена жалба и у овом делу оцењена као неоснована.

Првостепени суд је за своје чињеничне и правне закључке по питању објективних радњи и кривице окр.В. дао јасне разлоге (страна 74, 75 и

76 образложења пресуде), које у свему прихвата Апелациони суд и на исте упућује, па жалбу браниоца окривљеног изјављену по основу повреде кривичног закона цени као неосновану.

Испитујући првостепену пресуду у односу на окривљене М.Ч. и М.В. у погледу одлуке о казни, по жалби Вишег јавног тужиоца у Ужицу, а у односу на окривљеног М.Ч. по службеној дужности у смислу чл.451 ст.2 тач.1 ЗКП, с обзиром да је жалба браниоца овог окривљеног, изјављена због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, док је жалба браниоца окривљеног В. изјављена по основу одлуке о кривичној санкцији, без указивања на одређене разлоге за побијање пресуде по овом основу, Апелациони суд налази да је првостепени суд приликом доношења одлуке о врсти и висини кривичне санкције према окривљенима имао у виду све околности од значаја, у смислу чл.54 КЗ, па је правилно нашао да код истих нема олакшавајућих околности, већ да постоје само отежавајуће околности у виду раније вишеструке осуђиваности, а код окривљеног М.В., између осталог, и због кривичног дела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из чл.169 ст.1 у вез чл.168 ст.1 КЗ, па се правилно определио за казне затвора у трајању од 7 година за окривљеног Ч. и у трајању од 6 година за окривљеног В., које су у свему адекватне тежини кривичних дела и степену кривице окривљених.

Жалбом браниоца окривљеног В. се само указује да је нејасно како првостепени суд на страни овог окривљеног није нашао ниједну олакшавајућу околност, наводећи да се окривљени В. сам одазвао на позив полиције, да током поступка није мењао своју одбрану, да је у периоду за који је оптужен почео да ради, да остварује приходе и да је јасно указао окривљенима Ч. и П. да не жели да има везе са било чим што је незаконито јер је тек изашао из затвора, којим жалбеним наводима се не доводи у сумњу закључак првостепеног суда да је реч о окривљеном са великим криминалним потенцијалом, имајући у виду ранију осуђиваност и да само ефективна казна затвора у трајању од 6 година, уз урачунавање времена проведеног у притвору у трајању од скоро 3 године, може утицати на окривљеног на начин да га спречи да чини кривична дела у будућности, као и на друге да не чине кривична дела, а све у смислу остваривања сврхе кажњавања како са становишта индивидуалне, тако и генералне превенције.

Жалбом Вишег јавног тужиоца у односу на окривљене Ч. и В., у погледу одлуке о казни, се указује да разлози генералне превенције, а посебно тежина и последица кривичног дела указују на потребу строжијег кажњавања ових окривљених, јер је очигледно да раније изречене казне нису утицале на њих у смислу даљег невршења кривичних дела, па је према окривљеном Ч. предложено изрицање максималне казне затвора у трајању од 10 година, а окривљеном В. казна затвора у дужем временском трајању, међутим, Апелациони суд, као другостепени, овакву жалбу јавног тужиоца цени неоснованом, налазећи да су изречене казне адекватне тежини извршених

кривичних дела и степену кривице и да ће се истима у свему остварити општа сврха кривичних санкција и сврха кажњавања, у смислу чл.4 и чл.42 КЗ, тим пре што се жалбом јавног тужиоца не указује на неке конкретне околности или чињенице које би биле од значаја за евентуално строже кажњавање окривљених, а које првостепени суд није имао у виду, а најтежа последица која је наступила даљим следом догађаја, неспорно није обухваћена умишљајем ових окривљених.

Са напред наведених разлога Апелациони суд је, у односу на окр.Ч. и окр.В., на основу чл.457 ЗКП, одлучио као у изреци под III.

У поновном поступку у односу на окривљене К. и П. за кривично дело тешко убиство из чл.114 ст.1 тач.4 КЗ у саизвршилаштву у вези чл.33 КЗ и по једно кривично дело из чл.348 ст.4 у вези ст.1 КЗ, у ком делу је првостепена пресуда такође укинута, иако није било жалби у односу на ово кривично дело, јер се одлука за исто кривично дело не може издвојити, без штете за правилно пресуђење, првостепени суд ће отклонити све недостатке и нејасноће на које му је указано овим решењем, извешће исте, а по потреби и друге доказе, након чега ће, савесном оценом сваког доказа појединачно и у међусобној вези, моћи да донесе правилну и на закону засновану одлуку.

**Записничар,
Тамара Миливојевић**

**Председник већа-судија,
Милевка Миленковић**

